

2023. május 23., kedd – Jn 17,1-11a

Elérkezett az óra, a búcsú, a végső áldozathozatal, a küldetés szelíd beteljesítésének, bevégzésének órája. Jézus, ahogy minden fontos pillanatban, bensőségesen beszélget Atyjával, imádkozik, ráemeli tekintetét, és erőt merít az utolsó lépések megtételéhez.

Kéri az Atyát, dicsőítse meg őt, a Fiát. Látszólag itt magáért imádkozik.

A megtört testű Jézusban a zsidók nehezen fedezhetik fel a Megváltót. Csak annyi segítségük van, hogy minden előre megíratott. A zsidóknál a szenvedés valamiféle bűn büntetése. Jézus esetében az Atya felülírja ezt, hiszen ő bűn nélkül szenved. Ezt csak Isten fordíthatja bizonyossággá, éppen Jézus szenvedésében és halálában megmutatva Isten valódi, szelíd erejét. Hiszen nem az evilági hatalmat, megdicsőülést választotta, nem az emberektől várja a dicsőítést, hanem engedi, hogy evilági életét is elvegyék. Isten kezében a szenvedés vigasszá, életté lesz.

Megdicsőülése nem öncélú, hanem az Atya dicsőségére szolgál, aki őt küldte, aki vele egy a szeretetben. Kölcsönösség figyelhető meg közöttük. Az Atya megdicsőíti a Fiút, a Fiú az Atyát. (Mint amikor a fiú büszke apjára, apa meg a fiára.)

A dicsőség kulcsa az Atyától kapott feladat elvégzése. Jézus imájából érződik, hogy konkrét céllal, cselekvésteranggal jött e világba, és mindent megtett. Mit is? Megkereste mindazokat, akiket az Atya adott neki tanítványul. Tanította őket, és ők hallgattak szavára, felismerték benne Isten Fiát, engedelmeskedtek útmutatásának.

A második részben most értük imádkozik, hogy mindez ne vesszen kárba. Ebben a pillanatban Jézus nagyon emberi. Emlékszem apósom szavaira halála előtt a kórházban, aggodalmára, hogy mi lesz szegény mamával nélküle. Vagy egy másik kedves ismerősre, aki halála előtt kérte, vigyázzak a nálamnál idősebb lányára.

Jézus is az itt maradó tanítványokért kéri az Atyát, akiket most már a Szentlélekre, a Vigasztalóra kell bíznia, hogy nélküle is megállják helyüket a továbbiakban.

Érdekesek az idősíkok. Érezzük, tudja, miről beszél: Neki már van személyes és időtlen tapasztalata az Atyáról és a Vele való együttlét dicsőségéről. Hozzá tér vissza, mert már akkor része volt ennek a szeretetközösségnek, mielőtt a világ lett.

Vajon a mi cselekedeteink kinek a dicsőségére szolgálnak? Kitől várjuk a megdicsőülést?

Elfogadjuk-e a jézusi tanítást, és aszerint élünk, cselekszünk-e jó tanítványként a mindennapokban?

Jézusé, az Atyáé vagyunk?

Nagybán Edit és Feri, Budapest